

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. S.**
státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018 č.j. KRPA-68030-22/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že nebyly naplněny podmínky k postupu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že si byl vědom své povinnosti opustit území České republiky, neboť mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne

23. 3. 2015; jedním z důvodů pro vydání správního a trestního vyhoštění byl fakt, že žalobce na území České republiky pobýval bez cestovního odkladu. Žalobce dle svého tvrzení měl obdržet vízum za účelem strpění na území dle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (§ 120a odst. 4); to, že mu má být uděleno vízum strpění nebo že si o něj má požádat, mu ale nebylo sděleno; proto si jako krajní řešení jel hned požádat o azyl, jelikož nemohl z území České republiky vycestovat, což se shoduje se závazným stanoviskem ministerstva z roku 2015; ministerstvo bylo v roce 2015 toho názoru, že by žalobci v případě vycestování zpět na Ukrajinu hrozila vážná újma dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce s ohledem na výše uvedené namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož z něho není zřejmé, jak správní orgán s udělením víza strpění postupoval. Žalobce dále uvedl, že, nevědom si řádného postupu udělení víza strpění, tedy rovnou po obdržení rozhodnutí o správním a trestním vyhoštění, jel do Zastávky u Brna, aby si tam požádal o azyl. Azylové řízení s ním bylo ukončeno dne 5. 1. 2018. Dne 15. 1. 2018 mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 29. 1. 2018. Žalobce si byl vědom tohoto výjezdního příkazu a krajní možnosti pro něj bylo znovu žádat o azyl, a to 28. 1. 2018, přičemž zamítnutí žádosti mu přišlo poštou 15. 2. 2018; téhož dne mu na ministerstvu bylo řečeno, že se má dostavit do Zastávky u Brna, ale tam mu bylo řečeno, že již není žadatelem o azyl; hned dalšího dne se chtěl dostavit na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kde ale bylo zavřeno. Proto se dostavil hned v pondělí 19. 2. 2018 na pracoviště odboru azylové a migrační politiky. Z konání žalobce je zřejmé, že nechtěl na území České republiky setrvávat nelegálně, a ihned, jak se dozvěděl o zamítnutí azylu, svou situaci začal řešit; vždy se řídil pokyny pracovníků policie i ministerstva. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce uzavřel, že v dané situaci bylo přiměřené a vhodné zvolit jiné řešení, než je zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění; dobrovolně se dostavil na pracoviště policie; je tedy zřejmé, že spolupracuje se správními orgány. Žalobce zdůraznil, že od roku 2015 do roku 2018 tu měl pobývat legálně. Podle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil nemožnost udělení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále namítal, že to, že žalobce vyjádřil úmysl nevycestovat, by mu nemělo být správním orgánem přikládáno k tíži, jelikož i samo ministerstvo ve svém stanovisku z roku 2015 potvrdilo, že žalobce nemůže vycestovat; toto stanovisko bylo platné až do února 2018. Žalobce podotkl, že splňuje všechny předpoklady k uložení zvláštních opatření: bod a) (§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců) je realizovatelný, jelikož má žalobce v České republice adresu, kterou policii uvedl a na které bydlí se svou přítelkyní; bod b) také splňuje, jelikož policii uvedl, že disponuje finanční částkou 40.000 Kč; podle žalovaného tato částka není dostačující; tato záruka má být ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním; ceny letenek na Ukrajinu se pohybují okolo 5.000 Kč, a proto je dle žalobce tato částka nadmíru dostačující. Bod c) žalobce dle svého tvrzení také splňuje, jelikož z žalobcova předešlého jednání jasně vyplývá, že spolupracuje s orgány České republiky a navíc se hned při první příležitosti dobrovolně dostavil na pracoviště Policie České republiky; to je dle žalobce dostatečnou zárukou. Žalobci není jasné, ve kterých případech by bylo uložení mírnějších opatření možné, když splňuje všechny podmínky. Účel správního vyhoštění (vycestování žalobce z území) by tak dle žalobce byl taktéž splněn, přičemž by došlo i k ponechání žalobce na svobodě; odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se zabývá nemožností uložení takových opatření, nemůže ve světle tohoto případu obstát a správní orgán skutkový stav věci podle

názoru žalobce neposoudil spravedlivě. Podle žalobce zvolené řešení není v souladu se zásadou *ultima ratio*. Žalobce dále namítal, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce rovněž uvedl, že správní orgán zajistí jen takového cizince, u něhož je realizovatelnost správního vyhoštění možná; už jednou nemohlo být správní vyhoštění realizováno dle důvodů v § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle výše uvedených skutečností má také žalobce pevné vazby na Českou republiku, což vyplývá z jeho 14letého pobytu v České republice; všechny tyto skutečnosti nasvědčují překážce k realizaci správního vyhoštění; žalovaný je dostatečně neprozkoumal.

3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že v případě žalobce byly shledány důvody pro jeho zajištění, přičemž odkázal na § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle svého vyjádření po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěl k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen či ztěžován; tato důvodná obava je vyvolána skutečností, že žalobce pobýval na území České republiky nepřetržitě a opakovaně v rozporu s právními předpisy, a to od roku 2003, jak sám uvedl v protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 2. 2018. Podle žalovaného je nesporné, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2004 opakovaně neoprávněně, přičemž jeho pobytová historie svědčí o tom, že opakovaně porušoval povinnosti mu vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, kdy mimo jiné více jak 14 let pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného víza s výjimkou vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany; vzhledem k popsáným skutečnostem a pobytové historii žalobce je důvěra v něho ze strany žalovaného silně oslabena, a proto žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že v tomto odůvodnění se mimo jiné vypořádal i s otázkou nenaplnění podmínek pro uložení mírnějšího opatření či s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit; také jasně a konkrétně popsal skutečnosti, které naplňují důvodnou obavu nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalovaného žalobce neskýtá záruku, že bude dále plnit povinnosti uložené správním orgánem, když nepřetržitě od roku 2003 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu s vydanými rozhodnutími o správním vyhoštění; naposledy ode dne 30. 1. 2018 do 19. 2. 2018, kdy pobýval ode dne 27. 4. 2015 na území na základě vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo dne 5. 1. 2018 pravomocně ukončeno Nejvyšším správním soudem; po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žalobci vystaven výjezdní příkaz s platností do 29. 1. 2018. Žalovaný dodal, že se sice nabízela možnost uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, ale s ohledem na dosavadní chování a přístup k uloženým povinnostem ani tyto formy zvláštního opatření nebylo v případě žalobce možno aplikovat; je totiž nutné upozornit, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat, a taktéž neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal; v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. Podle žalovaného u žalobce absentovala objektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření, tudíž jejich opatření bylo v podstatě vyloučeno; žalovaný na s. 5 – 8 napadeného rozhodnutí vyjádřil, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za nemožné (subjektivní

složka), ale rovněž za neúčelné (objektivní složka). Žalovaný podotkl, že žalobce si byl dobře vědom skutečnosti, že mu bylo dvakrát uloženo správní vyhoštění a dvakrát trest vyhoštění; měl učinit vše pro to, aby území opustil. Nicméně již po prvním uloženém rozhodnutí o správním vyhoštění na území pobýval, kdy si následně pro svůj pobyt obstaral padělaný doklad, za což byl následně odsouzen k trestu vyhoštění; sám žalobce v protokolu o podání vysvětlení ze dne 19. 2. 2018 uvedl, že o těchto skutečnostech věděl, avšak z území nevystěhoval a podával si na území žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dodal, že pro posouzení případu není rozhodné, zda si byl žalobce vědom svého neoprávněného pobytu; žalovaný při svém rozhodování neposuzuje míru zavinění, jež vychází z trestněprávního pojetí. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhoval nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, odboru pátrání a kontroly pobytu ze dne 21. 10. 2004 č.j. SCPP-618/PH-OPK4-SV-2004 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, tj. do 21. 10. 2007, přičemž žalobci byla určena lhůta k vycestování z území České republiky do 4. 11. 2004. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu, že dne 4. 3. 2003 přicestoval do České republiky na turistické vízum s dobou pobytu 20 dní, přičemž po uplynutí platnosti tohoto víza nevystěhoval a na území České republiky se ode dne 24. 3. 2003 nepřetržitě neoprávněně zdržoval. Obvodní soud pro Prahu 3 vydal dne 28. 8. 2006 trestní příkaz sp. zn. 14 T 79/2006, jímž byl žalobce uznán vinným z trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. v jednočinném souběhu s trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 téhož zákona, a to ve spolupachatelství. Žalobci byl uložen trest vyhoštění z území České republiky, a to na dobu pěti let. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 20. 3. 2009. Obvodní soud pro Prahu 8 vydal dne 23. 3. 2015 trestní příkaz sp. zn. 5 T 20/2015, jímž uznal žalobce vinným z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 alinea první zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 3 roků. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 23. 3. 2015, načež žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 23. 4. 2015 včetně. Žalovaný dne 23. 3. 2015 vydal rozhodnutí č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 roků; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území

České republiky; současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k vycestování z území České republiky do 23 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování žalobce je možné; žalovaný dále rozhodl, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

7. Dne 19. 2. 2018 se na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, dostavil žalobce, který přišel se žádostí o vyřešení jeho pobytu na území České republiky; neprokázal se žádným platným cestovním dokladem opravňujícím k jeho pobytu na území České republiky, přičemž předložil pouze kartičku VZP a řidičský průkaz Ukrajiny. Při podání vysvětlení dne 19. 2. 2018 žalobce žalovanému mimo jiné sdělil, že do České republiky přicestoval poprvé v roce 2003 a od této doby je na jejím území nepřetržitě, nikam jinam necestoval; přijel sem na turistické vízum. Tehdy zjistil, že je to tady lepší než na Ukrajině, je tady práce, jsou tu zákony, a proto se rozhodl zůstat. Žalobce k dotazu žalovaného sdělil adresu, kde bydlí s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti, která má v České republice trvalý pobyt. Je svobodný, má jednu dospělou dceru žijící v Bělorusku; jsou spolu v pravidelném kontaktu, telefonují si. Cestovní doklad ztratil již v roce 2004, tehdy ztrátu hlásil na policii a pak i na azylu. Žalobce k dotazu uvedl, že mu dne 23. 3. 2015 bylo vydáno soudní vyhoštění na dobu 3 let a stanovena lhůta k vycestování do 23. 4. 2015 a že mu bylo dne 23. 3. 2015 uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let; uvedl, že tehdy byl nejprve u soudu a pak v Karlíně, kde dostal vízum, a pak jel rovnou do Zastávky do Brna, kde podal žádost o azyl. O azyl poprvé požádal v roce 2003, tehdy se azylové řízení vedlo až do roku 2006; nakonec mu azyl v roce 2006 nebyl udělen. Tím, že žil nějakou dobu v České republice, zjistil, že zde je normální život, na Ukrajině člověk nic nevidí, nic nemůže. Proto ani v roce 2006 nevycestoval a zůstal zde bez dokladu a bez víza. Někdy v roce 2010 si na Kolbence, kde jsou bleší trhy, koupil za 1.000 eur doklady Litvy; doklady si opatřil, aby mohl pracovat, nechtěl podvádět. Pak ho v březnu 2015 zajistila policie, když předložil litevský doklad. Tehdy jel k soudu, kde dostal soudní vyhoštění na tři roky, a pak dostal správní vyhoštění od cizinecké policie, které bylo na 5 let. Dostal vízum a jel sám do Zastávky u Brna, kde podruhé požádal o azyl. Druhý azyl mu nebyl udělen. Dne 15. 1. 2018 dostal vízum do 29. 1. 2018; dne 28. 1. 2018 podal další žádost o azyl, rozhodnutí o zamítnutí mu přišlo domů dne 12. 2. 2018. Dne 15. 2. 2018 podal osobně na Ministerstvu vnitra žalobu proti rozhodnutí z února 2018 o opětovném zamítnutí azylu. Na ministerstvu mu řekli, ať jede do Zastávky u Brna, že mu tam dají vízum. Ještě 15. 2. 2018 jel do Zastávky u Brna, ale tam mu bylo řečeno, že pro něho nemohou nic udělat. V Zastávce u Brna mu vzali jeho cestovní doklad a jel zpět do Prahy. V pátek 16. 2. 2018 jel nejprve na Žukovského, kde bylo ale zavřeno; tak jel na Žukovského na Praze 6 hned v pondělí 19. 2. 2018, ale tam mu řekli, ať jede na Ministerstvo vnitra; tam mu řekli, ať jede na Olšanskou na cizineckou policii. Jel tedy na Olšanskou na cizineckou policii, kde byl zajištěn. K dotazu, zda si je vědom, že mu byl dne 15. 1. 2018 vystaven výjezdní příkaz s platností do 29. 1. 2018, a proč nevycestoval z území České republiky v době platnosti výjezdního příkazu, odpověděl, že si je vědom, že dostal 15. 1. 2018 výjezdní příkaz do 29. 1. 2018. Nevycestoval, protože dne 28. 1. 2018 podal žádost o azyl a čekal, jak dopadne řízení. Ihned, jak mu byly doručeny dokumenty o azylovém řízení, svoji situaci řešil a

skončil na cizinecké policii. Na Ukrajině byl naposledy v roce 2003, než přicestoval do České republiky. K dotazu, zda měl v plánu vycestovat z České republiky a vrátit se na území Ukrajiny, odpověděl, že chtěl zůstat v České republice legálně na základě azylu; nechce na Ukrajinu, nechce se tam vracet, tady v České republice je úplně jiný lepší život než na Ukrajině. Dále k dotazům žalovaného odpovídal, že na Ukrajině má již pouze matku a otce, společnou domácnost sdílí s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti, žalobce oficiálně pracuje, dělá řidiče tranzitu a rozváží lidi do práce; zde pracuje od října 2017; měsíčně si vydělá 15.000 Kč čisté mzdy; přítelkyně pracuje v úklidu, takže společně bez problému zaplatí bydlení, jídlo a třeba oblečení; finanční prostředky pro pobyt tedy teď má. V České republice nemá žádný majetek, jeho zdravotní stav je dobrý. V České republice jsou zákony, na Ukrajině není zákon, tam je pouze anarchie; tady je to lepší, chce zůstat v České republice, nechce zpět na Ukrajinu, má zde práci a přítelkyni; může zde žít normální život. Rád by zůstal v České republice a žil zde jako slušný člověk.

8. V protokole o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 20. 2. 2018 žalobce dále mimo jiné uvedl, že by chtěl vyřešit svoje pracovní problémy a problémy s prací a bytem, který má pronajatý a kde má své osobní věci. K dotazu žalovaného žalobce odpověděl, že cestovní pas ztratil již v roce 2004, ztrátu nahlásil v té době na cizinecké policii, pak to nahlásil také tam, kde žádal o azyl; o nový cestovní doklad zatím nepožádal, ale jen se informoval, že získání nového cestovního pasu může trvat 1,5 až 2 měsíce, podle něj záleží na tom, kolik peněz by zaplatil. Dále žalobce k dotazu žalovaného uvedl, že finanční prostředky na složení finanční záruky nemá, má jen peníze na pobyt, protože v České republice oficiálně pracuje, má pracovní smlouvu a dělá řidiče – rozváží lidi do práce, každý měsíc si vydělal asi 15.000 Kč, má nějaké uspořené peníze, má asi 40.000 Kč v hotovosti. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2018 č.j. KRPA-68030-20/ČJ-2018-000022 bylo podle § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto tak, že doba vycestování z území České republiky se žalobci stanoví do 23 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, kdy doba k vycestování je stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí Policie České republiky, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022 ze dne 23. 3. 2015, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2015. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018 č.j. KRPA-68030-22/ČJ-2018-000022 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

11. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“
12. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
13. V daném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že u žalobce jsou naplněny důvody zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Již z podání vysvětlení samotného žalobce ze dne 19. 2. 2018 je zřejmé, že žalobce se nehodlal vrátit zpět na Ukrajinu, přičemž uvedl, že chtěl zůstat v České republice. Nutno podotknout, že žalobce se na území České republiky zdržuje nepřetržitě od roku 2003, přičemž větší část tohoto pobytu je neoprávněná, čehož si byl žalobce dobře vědom. Žalobce v minulosti rovněž opakovaně porušoval právní řád České republiky, a to jednak pokusem o krádež v jednočinném souběhu s trestným činem poškozování cizí věci (v roce 2006), jednak tím, že policejní hlídce předložil padělaný (resp. pozměněný) cestovní doklad litevské republiky (v roce 2015).
14. Soud odkazuje na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí: „Příslušný správní orgán dospěl k závěru, že z jednání cizince je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Pokud neplní zákonem uložené povinnosti, kdy bylo zjištěno, že uvedený cizinec pobýval na území po dobu 14 let bez platného cestovního dokladu a taktéž bez víza (vyjma doby vedeného azylového řízení), kdy opakovaně maří výkon jemu uložených rozhodnutí, ať ve správním nebo v trestním řízení, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem mu uložené. Nelze rovněž přehlédnout, že cizinec v minulosti svůj neoprávněný pobyt na území řešil právě opatřením padělaného cestovního dokladu občana Evropské unie s cílem užívat výhod plynoucích z postavení občana Evropské unie, přičemž správní orgán se domnívá, že s ohledem na jeho minulost by mohlo hrozit, že toto jednání bude opakovat a za úplatu si obstará padělaný nebo pozměněný cestovní doklad, jen aby se vyhnul nezbytnosti vycestování.“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.
15. Z uvedených důvodů soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že u žalobce došlo k naplnění podmínek zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
16. Se zřetelem na shora uvedené důvody soud uzavřel, že v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na dosavadní jednání žalobce, který avizoval, že do své země původu se nehodlá vrátit (přičemž nevycestoval ani v minulosti přes uložená správní i

trestní vyhoštění), jakož i na jeho protiprávní jednání v minulosti (krádež, poškozování cizí věci, padělání a pozměnění veřejné listiny) je zřejmé, že uložením zvláštního opatření za účelem vycestování by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný přitom byl povinen při svém rozhodování zkoumat, zda uložením zvláštního opatření za účelem vycestování nedojde k ohrožení výkonu správního vyhoštění ve smyslu § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

17. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č.j. 5 Azs 145/2017-17: *„Uvedené nebezpečí shledala žalovaná v jednání stěžovatele, který hrubým způsobem nerespektoval právní řád České republiky. Stěžovatel nesplnil svou zákonnou povinnost pobývat na jejím území s platným cestovním dokladem a vízem a svůj neoprávněný pobyt vědomě protiprávně „řešil“ obstaráním padělaného cestovního dokladu, jímž se prokazoval jako vlastním. Stěžovatel tedy úmyslně uváděl správní orgány v omyl padělaným dokladem občana Evropské unie (Chorvatské republiky) za účelem „legálního“ pobytu v České republice, kde také hodlal případně pracovat.“* Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku ztotožnil se závěry zdejšího soudu i žalovaného, kteří dospěli k závěru o nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, jakož i k závěru o naplnění podmínek zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud podotýká, že případ řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 145/2017-17 je do značné míry podobný s posuzovaným případem, neboť žalobce rovněž po dobu většiny svého pobytu na území České republiky (který trval od roku 2003, přičemž po značnou část – většinu – této doby šlo o pobyt nelegální) neměl platný cestovní doklad a svůj neoprávněný pobyt rovněž „řešil“ obstaráním pozměněného cestovního dokladu. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce byl v minulosti odsouzen za (kromě padělání a pozměnění veřejné listiny) pokus o krádež a poškozování cizí věci, přičemž mu byla uložena správní i trestní vyhoštění. Žalobce přes veškeré tyto skutečnosti nevycestoval z území České republiky a trval na tom, že nadále chce žít na jejím území. V takovém případě se nelze než ztotožnit s žalovaným, jenž dospěl k závěru, že uložení kteréhokoliv ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců není na místě. Na tomto závěru nemění ničeho ani v žalobě poukazovaná skutečnost, že se žalobce snažil svou situaci řešit, žádal si o azyl, že se dobrovolně dostavil na příslušné orgány, kde chtěl vyřešit svoji situaci, jakož i tvrzení, že sdílí společnou domácnost na území České republiky se svojí přítelkyní – s ohledem na shora uvedené (velmi závažné) skutečnosti by jakýkoliv jiný postup než zajištění žalobce vedl k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný na s. 9 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Správní orgán uvádí, že vychází z výpovědi cizince, nemá možnost ověřit tvrzení cizince, že vazba k výše uvedené skutečně existuje, popř. nakolik je tato vazba intenzivní a významná, taktéž nelze potvrdit, zda uvedení skutečně sdílí společnou domácnost. Cizinec uvedl, že je svobodný, s výše uvedenou tedy nejsou v manželském svazku. Jiné rodinné a soukromé vazby nemá na území České republiky navázány. Na druhou stranu má na území domovského státu rodiče, kteří žijí v bytě, tedy má dostatečné zázemí pro svůj návrat. Jeho dospělá dcera bydlí v Bělorusku a je s ní v pravidelném kontaktu. Rovněž nebylo zjištěno, že by cizinci v zemi původu brožilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“* Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Podle závěru soudu se žalovaný dostatečně zabýval jak dopadem svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tak i vazbami žalobce na Českou republiku. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil rozhodný skutkový stav, z něhož vyvodil

odpovídající právní závěry. Proto námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nemohou obstát.

18. Pokud jde o tvrzení žalobce, že částka ve výši 40.000 Kč je dostačující jakožto finanční záruka, soud uvádí, že žalobce ve svém vyjádření účastníka správního řízení dne 20. 2. 2018 k dotazu žalovaného mimo jiné uvedl: „Finanční prostředky na složení záruky nemám, mám jen peníze na pobyt, protože v České republice oficiálně pracuji, mám pracovní smlouvu a dělám řidiče a rozvážím lidi do práce, každý měsíc jsem si vydělal asi 15.000 Kč, mám nějaké uspořené peníze, mám asi 40.000 Kč v hotovosti.“ Z tohoto vyjádření jednak plyne, že žalobce připustil, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, jednak žalobce uvedl, že má v hotovosti asi 40.000 Kč, přičemž z jeho vyjádření ovšem nevyplývá, že by byl ochoten tuto částku poskytnout jako finanční záruku ve smyslu § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že finanční obnos ve výši 40.000 Kč považuje za nedostatečný s ohledem na jednání, jehož se žalobce dopustil. S tím zdejší soud souhlasí a podotýká, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 11. 2017 č.j. 1 Azs 303/2017-23 nikterak nezpochybnul finanční záruku požadovanou po cizinci ve výši 130.000 Kč, tedy v mnohem vyšší výši, než je částka, kterou žalobce uvedl žalovanému jako svoje uspořené peníze. S ohledem na výše popsané závažné a dlouhodobé protiprávní jednání žalobce, jakož i jeho zjevnou neochotu vycestovat z České republiky pak zdejší soud opakuje, že uložení žádného zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce, tj. ani finanční záruky (pokud by činila 40.000 Kč, avšak platí to i pro případ, že by připadalo v úvahu i složení vyšší částky), nemohlo zaručit, že nedojde k ohrožení správního vyhoštění ve smyslu § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
19. Pokud jde o žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že není zřejmé, jak správní orgán s udělením víza (za účelem strpění) postupoval, tuto soud neshledal důvodnou.
20. Žalobci bylo (či přinejmenším alespoň mělo být) uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, a to jako zákonný důsledek skutečnosti, že Ministerstvo vnitra ve svém závazném stanovisku ze dne 21. 3. 2015 evidenční číslo ZS25806 shledalo existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce (viz § 120a odst. 4 ve spojení s § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), pročez žalovaný vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 23. 3. 2015 č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022 (to nabylo právní moci dne 31. 3. 2015). Toto správní vyhoštění žalobce ze dne 23. 3. 2015 bylo nevykonatelné; i přesto bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, kde se tato skutečnost toliko uvedla; takové rozhodnutí pak nelze vykonat ani bezprostředně poté, co důvody znemožňující vycestování odpadnou, neboť zákon o pobytu cizinců v § 120a odst. 5 stanoví, že pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva; dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz. Přesně tato procedura byla zahájena před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, když Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo dne 20. 2. 2018 závazné stanovisko č.l. KRPA-680330/ČJ-2018-000022, podle něhož vycestování žalobce na

Ukrajinu je možné; na základě toho žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 20. 2. 2018 č.j. KRPA-68030-20/ČJ-2018-000022, jímž byla žalobci dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky, a to do 23 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ze správního spisu není zřejmé, že by toto rozhodnutí nabylo právní moci (je proti němu přípustné odvolání), pokud by však odvolání podáno nebylo nebo bylo podáno neúspěšné odvolání, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by se záhy stalo vykonatelným. Z uvedených důvodů tak v případě žalobce byla splněna podmínka stanovená v návěti § 124 zákona o pobytu cizinců („Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování....“), přičemž z těchto důvodů nemůže obstát ani námitka žalobce o absenci podmínky realizovatelnosti jeho správního vyhoštění.

21. Z argumentace žalobce nevyplývá, proč by napadené rozhodnutí mělo být nepřezkoumatelné z důvodu neuvedení, jak správní orgán postupoval s udělením víza (za účelem strpění pobytu na území). Jak vyplývá z výše uvedeného, udělení víza za účelem strpění pobytu na území je zákonným důsledkem vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2015 o správním vyhoštění žalobce. Z výše uvedeného, jakož i z žalobou napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že v případě žalobce došlo ke splnění všech podmínek zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná.
22. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně